

Beszámoló - Olaszország

A tanuló osztályának megnevezése: **11.G**

A tanuló neve: **Pandur Alexandra**

Erasmus+ programban megjelölt céllország: **Olaszország**

Erasmus+ programban megjelölt város: **Bardolino**

Munkahely neve: **TrattoriaalGraspo / Torreal Casello**

Munkahely címe: **Piazza Calderini, 12, 37016 Garda / Passeggiata Rivalunga, 12, 37011 Sportsman-ceola**

Munkahely telefonszáma: **+39 045 725 6046**

Munkahelyen kapcsolattartó személy neve: **Luca Graspo**

2018. február 18.-án indultunk el az egyik osztálytársammal Olaszországba. Nagyon izgatottak voltunk, nem tudtuk, hogy sírjunk vagy nevéssünk a 17 órás vonatút alatt. Másnap hajnalban érkeztünk meg Veronába, ahol várakoznunk kellett egy órát, majd Tiziana, a koordinátor, elszállított minket a szállásunkra, Bardolinoba. Egy kicsit össze tudunk vele ismerkedni az úton. Mi érkeztünk meg legelőször, így ránk hárult a feladat, hogy fűtsük fel a házat, ami sikerült is majdnem egy hét alatt. Addig nagykabátokban aludtunk.

Egy kétemeletes házban laktunk. Heten voltunk a csoportban. Finnországból Maria, Johanna és Eyal, illetve Törökországból Selenay és Kivanç. Ezen a szálláson csak három hetet töltöttünk el.

Az iskola maximum 15 perc sétára volt a háztól, viszont ugyanez az út visszafele 30 perc lehetett. Egy nagyobb dombon voltunk elhelyezve, így néha sajnos taxit hívtunk, ha nem volt elég erőnk felsétálni. Az intézmény hatalmas volt belülről és nagyon nehezen átlátható, viszont mindenki nagyon segítőkész volt, ha kérdéssel fordultunk hozzájuk. A 3 hét alatt elmentünk egyszer Veronába, Velencébe és meglátogattuk Affit is, ahol egy hatalmas bevásárlóközpont van. Nagyon jól összebarátkoztunk a csoporton belül, esténként sokáig beszélgettünk, ismerkedtünk. Maria és köztem szoros barátság alakult ki.

Imádtam minden egyes percét ennek a 3 hétnek, de sajnos eljött a vége. Vészesen közelgett a nap, amikor szétszórják a csoportot Bardolinoban és környékén. Az iskolában úgy köszöntek el tőlünk, hogy tartanak egy búcsú estét, ahol mindenkinek kell készítenie egy nemzeti ételt a saját országából. Ezt azonban sajnos nem szervezte meg a kinti koordinátor.

A legtöbben egy hotelbe kerültek, mi azonban egy családi vállalkozásba csöppentünk bele az osztálytársammal Gardán. Trattoriaal Graspoba, illetve a szezonálisan nyitva tartott Torreal Caselloba. Mi hagytuk el utoljára a szállásunkat. Reggel átköltöztettek minket és be is mutattak a főnökünknek, Luca Grasponak.

Az egyik tanár, Angelo beszélt velem, és azt mondta nekünk, hogy hétfőnként lesz a szabadnapunk, minden más a szerződésben van. Egy vasárnapi nap volt, kedden kezdtünk volna... Legalábbis így gondoltuk. Még aznap lementem megkérdezni, hogy kell-e segítség nekik, vagy körbevezethetnének a helyen, hogy mi hogyan működik, amit elfogadtak szívesen. Hajnali egyig dolgoztunk. Másnap, már este hét óra körül lehetett, amikor valamilyen ötlettől vezérelve kimentem az erkélyre és felkiabált a főnök, hogy miért nem dolgozunk, holnap lenne a szabadnapunk. Mondtam neki, hogy lemegyünk most, de csak nevetett és legyintett, hogy ugyan már.

Aztán bármikor megkérdeztem, hogy lehúzták-e a plusz óráimat, azt kaptam, hogy minek érdekel ennyire, úgyse mentem le azon a bizonyos hétfőn dolgozni. Ezen kívül nem volt hajlandó aláírni a munkanaplónkat és nem hitte el, hogy nekünk ez kötelező. A koordinátornak kellett beszélnie velem, hogy elhiggye, de ezután sem volt hajlandó aláírni, mert Ő túl elfoglalt volt ahhoz, hogy aláírkantsen hetente egy papírt.

Az osztálytársam leginkább a bárban dolgozott, én pedig a fagyasztóban voltam és sütitet gyártottam, illetve konyhai kisegítőmunkát végeztem, így nem is találkoztam vendégekkel. Egy napon nem tudtam kinyújtani 5-6 kiló tésztát egy óra alatt, a főnököm pedig szólt Tizianának, hogy nem akarok dolgozni és nem is kedvelem őket, menjek haza. Volt egy marokkói munkatársam is, aki egyik napról a másikra megutált minket és folyamatosan kereste mibe tud belekötni. Első próbálkozásra nem tudtam megcsinálni egy adott hosszra és vastagságra formázott sütit, és üvöltött velem, hogy ők dolgozni vannak itt, és ha játszani akarok, menjek haza. Ha valami lassabban ment, ugyanez történt. Szerencsére 1 hónap után átkerültem a Torreal Caselloba, ami egy gyönyörű tóparti bár volt.

Itt megismerkedhettem a főnök két lányával Alessiával és Giorgiával, illetve a feleségével, Martinával. Egy nagyon nyugodt és szép munkahely volt. Giorgia nagyon jó barátom lett, gyakran mentem vele akár úszni, sushizni és fagyizni. Aztán egy kis időn belül a marokkói fiú is átjött oda dolgozni. Kiküldtek engem a vendégtérbe, hogy szolgáljam fel az italokat és az ételeket. Mivel

olaszul nem beszélek, így angolul kellett kommunikálnom a vendégekkel. Később megkértek, hogy ne beszéljek a vendégekkel, mert többen is jelezték, hogy zavarta őket, hogy nem beszélek olaszul. Arra a kérdésre, hogy miért nem beszélem a nyelvüket, Alessia csak annyit felelt, hogy nem tudja. Ezt követően kaptam egy papírt körülbelül öt mondattal, amit elszabadott mondanom. A marokkói srác ezek után rászokott arra, hogy engem és egy másik új lányt, Yleniát ugráltasson. Mondogatta, hogy ez meg az az asztal végzett, ő meg csak állt egy helyben és megvárta, amíg ketten leszedjük a négy asztalt, hogy neki meg ne kelljen mozdulnia. Sajnos nem tudtunk ellene semmit sem tenni, mert Luca egyik kedvenc alkalmazottja volt.

Szabadidőnkben megmásztuk a La Rocca hegyet, Yleniával járkáltam Gardán késő estig és jól éreztük magunkat. Megígértük egymásnak, hogy mindketten meg fogjuk látogatni még a másikat. Az utolsó pár hétben, fogalmam sincs miért vagy hogyan, de jóban lettem Saoudival, a marokkói

fiúval. Június 30.-án könnyes búcsút vettem mindenkitől, nagyon sokan várnak engem vissza, nagyon sokan pedig ide szeretnének eljönni.

Dolgozni soha többé nem mennék vissza, maximum csak körbenézni egy pár napra.